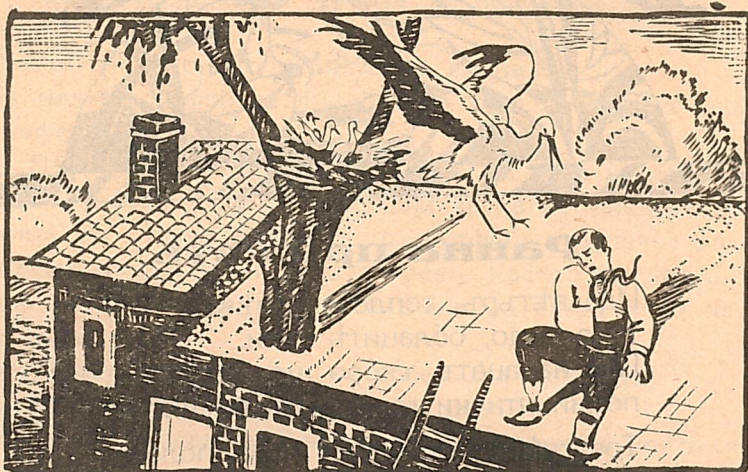

ви. И забогатѣ човѣкътъ. Но чудно! До вечеръта тая новина бързо се разнесе изъ село. Кой го е видѣлъ, не зная но още сжщия день цѣлото село научи. Позавидѣха му много хора, а много казаха, че тукъ има Божи прѣстъ — че това е награда отъ Бога за доброто му сърдце. Най-много му завидѣ неговиятъ ратай — Станой Черниятъ. Помнишъ ли Станоя? Много налетѣ човѣкъ бѣше. Всички се чудѣха, какъ го търпи дѣдо Гърди.

— Спомнямъ си го, какъ не, — казахъ азъ, — колко пжти е билъ и мене и другаритѣ ми.

— Ето този на Станой му завидѣлъ. И, колчемъ дѣдо Гърди отивалъ въ село или се губѣлъ на нѣкъде, той се покачвалъ на покрива на воденичката да търси имане. Много пжти се качвалъ и на брѣста да таршува изъ гнѣздото. И чу се мѣлва изъ село, че Станой се закарнилъ,

че ако щъркелитѣ не донесатъ и нему жълтици, щѣлъ да запали гнѣздото имъ. Чулъ това и дѣдо Гърди и го смърлялъ. Но предъ нѣкого-си, Станой се закарнилъ и на дѣдо Гърди — неблагодарникътъ му неденъ! Хлѣба му яде и злото му мисли. Но Богъ наказва лошитѣ хора. Сжщата година, презъ единъ лѣтенъ день, когато водата на воденичката била пресъхнала и дѣдо Гърди билъ въ село, Станой се покачилъ на гнѣздото да провѣри, дали щъркелитѣ сж му донесли имане. Нищо не намѣрилъ. Започналъ да слиза той, да ругае и да се кани, че ей сега ще вземе главня и ще запали гнѣздото имъ. Въ това време се задалъ единъ отъ щъркелитѣ. Той носѣлъ пепелянка въ